

Bergakungen

Fejd

Där stod han så resligt den bergakung från norr
med ett trånande sinn
En ungmö från bygden han snärjde till sin borg
med sin trolldom

Och jungfrun hon rider med vinden i sitt hår
så fager och skön som en älva
Stjärnor de tindra på vägen hon skall fram
i lönndom hon möter sin kära

Hon faller i dvala med ögonen av sten
i hans kyliga famn
Hans galdrar är starka, i tusende år
är hon fjättrad

Om afton hon klär sig med gyllene behag
ty hon fägnar sin kung
I mörkaste kammarn hon ämnar att stå brud
med sin bergakung